

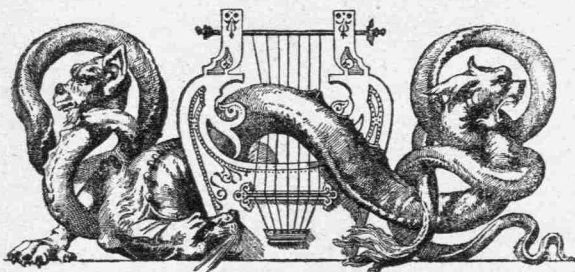
Τιμή συνδρομής έτησίως και προπληρωτέας: Διά τό Έσωτερικόν δρ. 8
 διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμή φύλλου: Διά τό Έσωτερικόν
 δρ. 0,20 διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελιών έν τή τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτερα
 συμφωνία. — Γραφείον: όδός Νομισματοκοπέιου άριθ. 7 παρά τήν
 Διεύθυνσιν τής Αστυνομίας.

1895.

Έν Αθήναις, 25 Ιουνίου.

Άριθ. 26.

ΝΑΞΕΡΕΣ

Μαυροματούσα, νάξερεις
 Τόν πόνο τής ψυχής μου,
 Νάξερεις πόσα βάσανα
 Στο στάδιο τής ζωής μου,
 Περνώ για δένα άμυλητα
 Και μ' άκρα ύπομονή.

Νάξερεις τί κτυπόκαρδο
 Κρυφή άγροικώ με τρόπο.
 Όταν σε βλέπω όλόχαρη
 Να περπατής 'ς τό δρόμο,
 Ένω γνωρίζω ή σκέψη σου
 Πώς με περιφρονεί.

Ω! πιστευέτο όλότρελος
 Πώς καταντώ να κλαίω
 Κρυφή από μάτια άδιάκριτα
 Κι' άφ' τήν ψυχή να λέω
 Χίλιαις φοραις ό θάνατος
 Δέν θάναί πειό πικρός.

Κρυφή κρυφή σ' άγάπησα
 Άλοίμονο σ' έμένα
 Όλη τήν πλάσι έμίσησα
 Για σε, χλωμή παρθένα,
 Κι' ό κόσμος πειά 'ς τ'ά μάτια μου
 Απόμεινε νεκρός.

Είς τή θεά Έλπίδα μου
 Ποϋ φέρνεις τ' όνομά της
 Γλυκά σ' όρκίζω κράτει με
 Στο δύχτι τής άπάτης,
 Μ' όση για μένα αισθάνεται
 Ό νοϋς σου άποστροφή.

Στο φώς ποϋ βλέπει γύρω σου
 Ό νοϋς, ή φαντασιά μου,
 Σαν χρυσάλιδα άστόχαστη
 Θα κάψω τ'ά φτερά μου,
 Για να δουσθούν και οι πόθοι μου
 Άνέγνωροι, κρυφοί.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

1 Ιουλίου

Θέλω να σας γράψω κάτι τι δια τα τε-
 λευταία θεατρικά έργα, τινά τών οποίων
 μου εφάνησαν αρκετά καλά εις τό είδος
 των. Θέλω να σας γράψω κάτι δια τήν
 Κυρίαν Άρτέμιδα Ζάμπου, ή οποία, ανα-
 πτύξασα τάλαντον καλλιτεχνικόν άξιο-
 παρατήρητον, και δια πολλούς άξιοθαύ-
 μαστον, έγεινεν, έν άπουσία τής Παρα-
 σκευοπούλου και τής Βερόνη, ή ήρωίς
 τής έσπερας. Θέλω να σας γράψω πολλά
 δια τους «Άθλιους τών Άθηνών» τό
 σπαρταριστόν μυθιστόρημα του κ. Ιωάν.
 Κονδυλάκη, τό όποϊον κατέστησαν άκόμη
 ζωντανότερον αι εικόνες τών παρ' ήμιν
 διακεκριμένων καλλιτεχνών. Θέλω να σας
 γράψω δια τόν κ. Ροϊλόν, άσφαλεστάτης
 χειρός προσωπογράφου, του όποϊου είδα
 τελευταίως μερικά ώραιότατα π α σ τ ε λ.
 Θέλω άκόμη να σας γράψω δια τό άλ-

θός ευρωπαϊκότατον Έθνικόν Λύκειον,
 τό όποϊον ιδρύει ένταϋθα ό κ. Δ. Άντω-
 νόπουλος . . .

Πόσα θέματα με περιτριγυρίζουν. Άλλά
 Θεέ μου! τί ζέστη όπου κάμνει. Είς μάτην
 προκαλώ τ'α ρεύματα — έστω και θερμά, —
 έχων άνοικτά τ'α παράθυρα και τ'ας θύρας
 του γραφείου μου: οϋδέ τό ελάχιστον φύ-
 σημα' ποϋ να κινηθῆ φύλλον . . . χάρτου
 επί τής τραπέζης μου! τ'α *presse-papiers*
 κατήντησαν τ'α πλέον άχρηστα έκ τών
 περι έμε άντικειμένων. Και τό θερμό-
 μετρον, άνησθημένος εις τήν άσφαλε-
 στέραν σκιάν τό άχάριστον, επιμένει να
 δεικνύει 32 άπελπιστικούς βαθμούς. Έ,
 ύπ' αυτούς τούς όρους κινδυνεύει να
 καταντήσῃ άχρηστός, μαζί με τ'α *presse-*
papiers, και όλόκληρος ή γραφική ύλη.
 Ποϋ να γράψη κανείς, άφ' οϋ δια να
 γράψη, είνε δυστυχώς άπαραίτητον να
 σκεψθῆ: και ποϋ να σκεψθῆ μέσα εις
 τόν άπέραντον αυτόν κλίβανον, ό όποϊός
 φλογίζει και πιέζει και εκμηδενίζει τήν
 ιδρόλουστον κεφαλήν, κάτω από τόν
 σκληρόν οϋτόν ήλιον-πατέρα, ό όποϊός
 άπειλεί να του τηγανίσῃ . . . τ'α μυαλά
 μέσα εις τό κρανίον.

Η διανοητική άτονία, τό χάος, ή εκ-
 μηδένσις . . . Λάθος έκαμα. Ό ήλιος
 αυτός είνε ευεργετικός και ή ζέστη τό
 ώραιότερον πράγμα του κόσμου. Άς άνέρο-
 χεται αιωνίως ή άργυρά εκείνη στήλη
 ή τριχοειδής, τό λεπτότατον νήμα, από
 τό όποϊον κρέματα ή ζωή μας . . . Άς
 μη δροσίση ποτέ, αν πρόκειται με τήν
 δροσόν να επιστρέψουν αι σκέψεις, και
 νάρχησῃ τό βάσανον τής εργασίας και
 τό σφρήγος τής ζωής, τό άγον ταχύτε-
 ρον εις τήν εξάντησιν. Ω, τής μακα-
 ριότητος τής αναγκαστικής αυτής άρ-
 γίας, του σταματίσματος, του άπροχω-
 ρήτου. Διατι τό μηδέν αυτό δέν είνε
 ό Παράδεισος, ή υπεργάτη άπόλαυσις
 του ζώντος, του ύπάρχοντος, έν τή τε-
 λεία άπνεκρώσει: Μήπως δέν είμαι ευ-